Veritas vincet

Vilniaus reformatų žinios

Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios ir pradėjo kalbėti kitomis kalbomis, kaip Dvasia jiems davė prabilti /Apd. 2,4/

2001 m. gegužė Vilniaus ev.reformatų parapijos ir seniūnų tarybų informacinis leidinys Nr.4 (27)

Su Sekminių – Šventos Dvasios atsiuntimo švente, mielieji!

Ugnis - Dievo emblema

Kun. Eugenijaus Gerulio pamokslas

Šventos Dvasios atsiuntimo šventę vadiname Sekminėmis. Kristaus atėjimo šventę – Kalėdomis. Kantrus ir mylintis Dievas ištiesė žmogui savo pagalbos ranką net du kartus: per Kalėdas ir per Sekmines. Trečias Dievo rankos ištiesimas įvyks paskutiniojo teismo dieną. Tada toji ranka vieniems neš palaimą, kitiems – pražūtį. Kristus, prieš grįždamas pas Tėvą, pažadėjo savųjų neapleisti, nepalikti jų vienų. Jis pažadėjo atsiųsti Šventąją Dvasią. /Lk.24:49/. Kristus savo pažadą įvykdė. Tai įvyko aną Sekminių dieną. Visi mokiniai buvo drauge vienoje vietoje. Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys tarsi kilus smarkiam vėjui ir pripildė visą namą, kur jie sėdėjo. Jiems pasirodė tarsi ugnies liežuviai, kurie pasidaliję nusileido ant kiekvieno iš jų. Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios. /Apd.2:1-4/.

Šv.Dvasiai atėjus, krikščionijos gyvenimas iš esmės pasikeitė. Prasidėjo nauja era. Pradėtas Evangelijos skelbimas pasauliui. Tas skelbimas buvo toks efektingas, kad pačią pirmąją dieną KRISTŲ priėmė net 3000 asmenų./Apd.2:41/. Tas skelbimas kasdien vis augo, stiprėjo, kol apglėbė visą žemės rutulį.

Prieš apmąstant Sekmines iš teologinio taško, prisiminkime šios šventės istoriją. Graikiškai Sekminių šventė vadinasi PENTECOSTE. Šis žodis yra kilęs iš laiko nurodymo, kad tai yra 50-oji diena po Passover'io šventės. Žydai šią savo džiaugsmo ir padėkos šventę /Pakartoto Įstatymo knyga 16:16/ vadina įvairiais vardais: Derliaus šventė /Išėjimo knyga 23:16/, Savaičių šventė /Išėjimo knyga 34:22, Pakartoto Įstatymo knyga 16:-9-11/, Pirmųjų vaisių šventė /Skaičių knyga 28:26/. Ilgainiui įsigalėjo žydų paprotys Sekminių šventės proga minėti Mozės įstatymo gavimą, nes rabinai, nors ir nesiremdami istoriniais šaltiniais., manė, kad Mozės Įstatymas buvo duotas praėjus 50-čiai dienų nuo išėjimo iš Egipto. Įdomu, kad Šventosios Dvasios atsiuntimas sutapo su šia žydų džiaugsmo ir pirmųjų vaisių švente. Krikščionių Sekminės būna 50-je dienoje po Velykų. Septintą savaitės dieną vadiname sekmadieniu, o septintą sekmadienį po Velykų – Sekminėmis.

Istorinę Sekminių dieną Dievas – Šv.Dvasia apsireiškė vėju ūžiančia ugnimi. Gali kilti klausimas: Ar krikščionybės įvestas ugnies elementas yra nauja? Gal tai skolinys iš pagonių? Šis klausimas primena mums lietuvių vaidilutes, seniausią romėnų šventyklą deivei Vestai, daug pasaulyje kitų pagoniškų papročių, praktikuojančių dieviškos ugnies kultą. Charakteringa ir reikšminga, kad Šventoji ugnis vaidina svarbų vaidmenį tiek pagonių, tiek krikščionių religijose. Nuo žiliausios senovės liepsna, ugnis, šviesa buvo Dievo simboliai; o žibintai, lempos, šviestuvai, žvakidės – tai Dievo garbės ženklai, Dievo artumo buvimas, Jo artumo simboliai. /Pradžios knyga 15:17; Išėjimo knyga 3:2; 13:21; 19:18; 20:18; 24:17; Kunigų knyga 9:24; 2-a Metraščių knyga 7:1; 1-a Metraščių 21:26; 1Kor.18:24,38; Ezechielio knyga 1:13; Zacharijo knyga 4:2-6/. Ugnimi liepsnojantis kalavijas saugojo gyvybės medį, išvarant žmogų iš Rojaus /Pradžios knyga 3:24/. Iš Rojaus išvaryto žmogaus šeima ryšį su Dangumi palaikė aukuro ugnimi /Pradžios knyga 4:3,4/. Aukuro liepsnų tradicija buvo tęsiama Nojaus ir Abraomo /Pradžios knyga 8:20; 22:13/ iki mūsų eros laikų /Naujasis Testamentas Apaštalų darbai./. Liepsnojančiu krūmu apsireiškė Dievas Mozei /Išėjimo knyga 3:2-6/. Ugnies pavidalu Dievas žmonėms apsireiškė daugybę kartų /Pradžios knyga 22:7; Kunigų knyga 9:24; 10:2. Dievas ugnimi teisia, baudžia, sunaikina; Dievas ugnimi valo, švarina, tyrina; Dievas ugnimi grūdina, stiprina, užsūdo /Malachijo knyga 3:2-3; Morkaus evangelija 9:49; Izaijo knyga 6:4-6; Zacharijo knyga 13:9; 1-as Petro 1:7; Laiškas hebrajams 12:29/. Vieniems Dievo ugnis yra palaima, kitiems – pražūtis /Kunigų knyga 10:2; Skaičių knyga 11:1-3; 16:35/.

Trumpai apžvelgę, matome, kad Sekminių ugnis nėra skolinys iš pagonių. Pagoniškiems reikalams naudoti šventąją ugnį Dievas draudžia /skaityk Senojo Testamento Skaičių knygos.16:37,38; Pakartoto įstatymo 18:10; Naujojo Testamento 2-o laiško korintiečiams 17:17/.

Dievas rūpinasi, kad ugnis būtų vartojama Jo garbei. Yra buvę, kad pats Dievas uždega altoriaus ugnį /Kunigų knyga 9:24; 2-a Metraščių knyga 7:1-3/. Štai ką Dievas sako apie liturginę ugnį: "Amžinai turi toji ugnis ant altoriaus degti ir niekados neužgęsti" /Kunigų knyga.6:8,12,13; 12:49/. Dievas detaliai nurodė, kaip altoriaus žvakidė turi būti padaryta /Išėjimo knyga 25:31-40/. Nevalia slėpti žiburio, jį reikia kelti aukštyn /Mato evangelija 5:15,16; Patarlių knyga 31:18/. Todėl nenuostabu, kad ko ne viso pasaulio tikinčiųjų sinagogose, cerkvėse ir bažnyčiose matome degančias žvakes. *Tešviečia mums Dievo žibintai, kad Jo šviesoje vaikščiotume* /Jobo knyga 29:3/. Šventraštyje sakoma, *žibintai nedegs tik pas nelabuosius* /Jobo 18:5,6; 21:17; Psalmių 18:29; Patarlių 24:20; Jeremijo 25:10/.

Todėl mes, reformatai, neturime bijoti nei bažnyčios bokšto su iškeltu kryžiumi, nei garsiai skambančių varpų, nei didžių vargonų, nei liturginių spalvų ir degančių žvakių... Mes sakome, kad garbiname Dievą dvasia ir tiesa, ir kad mūsų šviesa – Kristus. Šventraštis skelbia, kad *Viešpats Jėzus Kristus yra pasaulio amžinoji šviesa*. Jo akys – kaip ugnies liepsnos. Teismo dienoje Kristus apsireikš liepsnojančioje ugnyje, Jis ugnimi ištirs visus mūsų darbus, Jis teis ir savo drausmę vykdys ugnimi. Mirtis ir mirusiųjų pasaulis bus įmestas į ugnies ežerą. Nuo karščio sutirps žemės ir dangaus elementai /2Petr.3:7,12; Izaijo knyga 5:24; 42:6; 60:20; 66:15-16; Zacharijo knyga 3:2; Amoso knyga 4:11; Nahumo knyga 1:6; Mato 25:41; Luko 2:32; 3:9,16-17; 16:24; 17:29-30; Jono 1:9; 8:12; 9:5; 12:46; 15:6; 1 laiškas korontiečiams 3:13-15; 2 laiškas tesalonikiečiams.1:7-8; 1Petro 1:7; Judo7/.

Matome, kad Dievas arba Dievo galybė ir Jo garbė dažniausiai žmogui apsireiškia ugnimi. /Izaijo knyga 29:6; Zacharijo knyga 2:5/. *Ugnis yra Dievo ir Jo žodžio emblema* /Jeremijo knyga 5:14; 23:29; Psalmių 29:7; 104:4; Jobo knyga .41:10,12; Laiškas hebrajams 1:7/.

Ugnis yra ir Šventosios Dvasios emblema. Amen.

Ištrauka iš išeivijos reformatų kun E.Gerulio straipsnio-pamokslo "Ugnis – Dievo emblema" perspausdinta iš "Mūsų sparnai" Nr.55, 1983 m. "Religija, kultūra" skyriaus.

Dievas žmoguje

Jei iki Sekminių Dievas buvo "virš žmogaus" arba "su žmogumi", tai po Šv.Dvasios atėjimo Dievas yra žmoguje.

Atkreipkime dėmesį į vieną labai svarbų dalyką. Yra didžiulis skirtumas, kaip Šv.Dvasia jaučiasi žmoguje. Ar ji jaučiasi čia kaip šeimininkas savo namuose, ar tik kaip svečias? Tai priklauso nuo žmogaus. Jei Ji čia yra šeimininkas, tai Ji viską prižiūri ir tvarko. Bet jei Ji yra tik svečias, tada Šv.Dvasia negali mumyse atskleisti visų savo galių ir mums pilnai padėti. Todėl, priėmę Šv.Dvasią, mes turime leisti Jai mumyse kuo pilniau veikti /Gal.5:16,25/. Turime budėti ir rūpintis, kad Šv.Dvasios veikla mumyse nemažėtų, bet vis augtų. Kitas labai svarbus principas. Mes kartais savęs klausiame, ar aš esu gavęs Šv.Dvasią? Ar esu Ją priėmęs? Kiek daug aš turiu Šv.Dvasios?

Būtų daug geriau, jei šiuos klausimus kitaip formuluotume. Svarbiau yra klausti ne kiek aš turiu Šv.Dvasios, bet kiek Šv.Dvasia valdo mane? Ar aš Jai priklausau visas ir visada, ar tik iš dalies ir kai kada?...

Kuo pilniau mes esame priėmę Kristų, kuo pilniau esame Jam atidavę savo gyvenimo vadžias, tuo pilniau esame pripildyti Šventąja Dvasia. Arba, kuo pilniau mes apsijungiame su Šv.Dvasia, tuo pilniau Kristus yra apsigyvenęs mumyse.

Kun. Eugenijus Gerulis "Mūsų sparnai" Nr55, 1983 m.

Tu davei man savo apsaugos skydą, tavo dešinė man padėjo, tavo pagalba padarė mane didį. Tu leidai man išlikti laisvam, ir mano kojos nepaslydo
/Psalmių knyga 18,36/

Š.m. balandžio 27 d. įvyko Vilniaus ev. reformatų parapijos susirinkimas - delegatų į Sinodą š.m. birželio 22-24 d.d. rinkiminė sesija. Spausdiname svarstytų klausimų ir nutarimų

santrauką

Parapijos sesijoje buvo svarstyti šie klausimai:

A. parapijos struktūra;
B. siūlymai Sinodui;
C. delegatų į Sinodą rinkimai.

A. *Vienbalsiai patvirtinta Vilniaus ev. reformatų parapijos struktūra:* pirmininkė Lina .Kėželytė, seniūnų taryba – Dalija Gudliauskienė, Donata Indriūnaitė, Alfredas Naktinis, Angelina Kamčiatnienė, Irena Petrylienė, Danutė Pranulienė, Birutė Šernaitė. Taip pat patvirtinta naujos Vilniaus parapijos tarybos rinkimų data: kandidatų iškėlimas 2001 m. rugsėjo 2d., tarybos rinkimai 2001 m. rugsėjo 16d.

B. *Vilniaus ev. reformatų parapijos siūlymai Sinodui*:

1. Dėl misijos. Vilniaus ev. reformatų parapija prašo pamaldų kiekvieną sekmadienį ir per bažnytines šventes. Pastoviam dvasiniam aptarnavimui skirti dvasininkus: kunigą R.Mikalauską, diak.K.Daugirdą, lektorių T.Šerną.
2. Dėl nekilnojamo turto. Vilniaus parapija prašo Sinodo išspręsti nekilnojamo turto, o ypač Vilniaus bažnyčios pastato atgavimo klausimą.
3. Dėl parapijos Įstatų. Vilniaus parapija prašo Sinodo priimti aktualizuotus parapijos įstatus.
4. Dėl p.A.Kvedaravičiaus. Parapija prašo išsiaiškinti, kokiu pagrindu p.A.Kvedaravičius eina kunigo pareigas (Kanonas V – 1929 $ 9).
5. Dėl Vilniaus parapijoje esančio turto panaudojimo. Parapija prašo Sinodo sudaryti komisiją turto panaudojimo klausimams ištirti.
6. Dėl kuratorių statuso atgaivinimo.
7. Dėl spaudos atgaivinimo. Vilniaus parapija prašo atgaivinti bažnytinę spaudą.

C. *Delegatų į Sinodą rinkimai.* Buvo pristatyti kandidatai į Sinodo delegatus: Renata Bareikienė, Algis Dagys, Dalija Gudliauskienė, Donata Indriūnaitė, Lina Kėželytė, Tomas Šernas. A.Dagiui pateikus raštišką atsisakymą, jis iš sąrašo buvo išbrauktas, pasiūlyta vietoj jo į kandidatų sąrašą įtraukti Joną Naktinį. Slaptu balsavimu iš pateikto sąrašo išrinkti du delegatai į Sinodą - Tomas Šernas ir Lina Kėželytė bei du kandidatai į delegatus - Renata Bareikienė ir Dalija Gudliauskienė.

Diak.Kęstutis Daugirdas perskaitė prie protokolo pridedamą balsavimo rezultatų priedą ir pasveikino išrinktus delegatus. Vilniaus evangelikų reformatų parapijos sesija užbaigta malda ir tradicine vilniečių mėgiama giesme "Dieve Tėve mielas".

Sesijai sekretoriavo Rūta Kėželytė

Ketvirtasis suvažiavimas

Šių metų balandžio 28 d. Vilniaus Mokytojų namuose įvyko IV-sis Lietuvos Reformacijos istorijos ir kultūros draugijos suvažiavimas.

Įdomų pranešimą, susietą su Reformacija Lietuvoje, „Svetimvardžių lietuvinimo pradžia - Mažojoje Lietuvoje", skaitė prof. hab. dr. Arnoldas Piročkinas. Pranešimas sukėlė įdomias, praktinę reikšmę dabarčiai turinčias diskusijas.

Draugijos pirmininkas prof. hab. dr. Sigitas Kregždė savo ataskaitoje už trejų metų kadencijos laikotarpį išsakė pačius svarbiausius Draugijos veiklos ir jos perspektyvų vertinimus. Jis pažymėjo, kad pastarųjų trejų metų Draugijos veikla pasižymėjo savo fundamentalumu. Draugijai aktyviai įtakojant, išleista jos narės Ingės Lukšaitės monografiją - „Reformacija Lietuvos Didžiojoje kunigaikštystėje ir Mažojoje Lietuvoje". Tai reikšmingiausias leidinys protestantiškajai Lietuvos visuomenei, turintis ir didelę istorinę vertę. Už šią knygą autorei suteiktas habilituotos daktarės mokslo laipsnis, leidinys apvainikuotas Martyno Mažvydo premija.

2000-jų metų rudenį disertaciją Reformacijos tematika apgynė Klaipėdos universiteto Teologijos katedros dėstytojas Arūnas Baublys. Netrukus turi pasirodyti prof. Jono Aničo parengta monografija apie Jono ir Martyno Yčų gyvenimą ir veiklą, kurioje išryškintas šių asmenybių, kaip Lietuvos Reformatų Bažnyčios kuratorių, indėlis į mūsų Bažnyčios veiklą ir reikalų sprendimą. Greitai turi pasirodyti knyga apie Papilio mokyklos 400 metų nuo jos įsteigimo sukaktį. Netrukus išvys dienos šviesą ir konferencijos Kėdainiuose medžiaga apie „Knygą Nobažnystės krikščioniškos".

Pranešėjas pažymėjo, kad per šį laikotarpį buvo tikėtasi daugiau leidinių, kitų konkrečių darbų. Vis nesiseka užbaigti knygos apie protestantiškąsias kapines Vilniuje. Prieš keleris metus išėjęs bukletas neatskleidžia šių kapinių visos istorinės reikšmės protestantizmui Lietuvoje.

Praėjo nemažas laiko tarpas, tačiau iki šiol tebetrūksta aktyvesnių veiksmų organizuojant projekto parengimo konkursą paminklui Lietuvos Reformacijos pradininkams buvusiose kapinėse Reformatų skvere.

Prof. S.Kregždė pasidžiaugė, kad Reformacijos istorijos ir kultūros draugiją finansiškai parėmė neseniai iš Kanados sugrįžęs į Lietuvą, iš Papilio krašto kilęs, reformatas Petras Jaunius-Januševičius.

Revizijos komisijos aktą perskaitė šios komisijos pirmininkė A.Klovaitė.

Suvažiavimą pasveikino ir diskusijose kalbėjo Seimo narys prof. V.Landsbergis. Suvažiavimą taip pat sveikino Ev. reformatų Bažnyčios vardu diak. K.Daugirdas. Apie Biržų skyriaus veiklą kalbėjo biržietis publicistas Valentinas Dagys. Apie savo išleistus, parengtus ir rengiamus leidinius pasisakė prof. J.Aničas. Dėl paminklo pastatymo savo pastabas išdėstė prof. K.Bogdanas. Suvažiavimą sveikino kuratorius, rašytojas Petras Zablockas. Daug vertingų pasiūlymų pateikė suvažiavime pasisakę Vyt. Gocentas, K.Pulokas, I.Korsakaitė, V.Valkiūnas ir kt.

Išrinkta nauja Lietuvos Reformacijos istorijos ir kultūros draugijos valdyba. Jos pirmininku vėl perrinktas prof. hab. dr. S.Kregždė. Išrinkta taip pat nauja Draugijos revizijos komisija.

Suvažiavimui nuoširdžiai pirmininkavęs A.Kregždė palinkėjo Reformacijos draugijai ir jos naujajai vadovybei toliau puoselėti kilnius Reformacijos tikslus.

Suvažiavimo metu buvo galima susipažinti su paroda „Iš Reformacijos muziejaus fondų", taip pat su Draugijos mecenato P.Jauniaus - Januševičiaus lėšomis užsienyje išleistomis lietuvių rašytojų knygomis, padovanotomis Draugijai.

Pasibaigus suvažiavimui, jo dalyviai padėjo gėles buvusiose kapinėse prie paminklinio akmens Reformatų skvere.

Jonas Jasiukėnas

Prisimename Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios superintendentą Joną Šepetį

Š.m. balandžio 28 d. sukako 60 metų, kai Lodzės miesto ligoninėje /Lenkija/ mirė Vilniaus distrikto superintendentas kunigas Jonas Šepetys

Kun.Jonas Šepetys gimė 1867 m .kovo mėn. 5d. Švilpiškio vienkiemyje, N.Radviliškio parapijoje. Buvo jauniausias iš penkių brolių ir seserų.. Tėvas mirė anksti ir viena motina sunkiai vargdama augino vaikus. Jonas skaityti ir rašyti pramoko pas kaimo "daraktorių". Vėliau, paskyrus stipendiją su išlaikymu, mokėsi ev. reformatų Sinodo gimnazijoje Slucke. Baigęs studijavo Dorpato universitete teologiją. 1893 m. buvo paskirtas N.Radviliškio kun.Martyno Cumfto padėjėju. Sekančiais 1894 metais buvo perkeltas į Švobiškio parapiją kunigu. Po metų vedė kun.M.Cumfto dukterį Stefaniją, bet neilgai kartu gyveno – žmona po ketverių metų mirė. 1898 m. susipažino su prancūzų kalbos mokytoja, Pabaltijo vokiete Klara Wilcke. 1900 m. susituokė ir pragyveno su ja visą gyvenimą. Klara tobulai išmoko lietuvių kalbą, rašė vadovėlius, knygas, talkino savo vyrui leidžiant reformatų laikraščius, rašant knygas.

Šepečiai Švobiškyje gyveno iki 1912 metų. Čia redagavo ir leido pirmą ev. reformatų laikraštį "Pasiuntinys". Vėliau nuo 1912 m. iki 1915 metų kun.J.Šepetys buvo perkeltas kunigauti į N.Radviliškio parapiją. Apie gyvenimą Švobiškyje ir laikraščio leidybą gražiai savo prisiminimuose rašo Klara Šepetienė: "Po vestuvių persikėliau į Švobiškį pas vyrą. Mes gražiai sutvarkėme kleboniją ir klebonijos sodą. Prisodinome apie 70 naujų vaismedžių, užvedėme gražias gėlių klombas. 1907 m. J.Šepetys pradėjo leisti ev. reformatų leidinėlį "Pasiuntinys" Jis pats buvo ir leidėjas, ir redaktorius, ir administratorius. Dabar sunku įsivaizduoti, kaip mes iš savo mažų pajamų sugebėjome tą leidinėlį leisti. Reikėjo smarkiai pasispausti, ir kunigas pirmasis pradėjo taupyti mesdamas rūkyti. "Pasiuntinys" buvo spausdinamas Kaune, o išsiuntinėjamas iš Švobiškio. Mano darbas buvo išsiuntinėti. Paštas tais laikais eidavo iš Linkuvos tik du kartus per savaitę, o iš Švobiškio į Linkuvą dar 10 km purviniausio kelio. Buvo labai gaila 1912 m. atsisveikinti su parapija, kai kun.J.Šepetys buvo paskirtas į Nem.Radviliškio parapiją."

Užėjus karui, Šepečiai pasitraukė į Rusiją, į Maskvą, kur jau anksčiau buvo atbėgusi Klaros sesuo. Kun.J.Šepetys dirbo pabėgėlių centre. Po kelių mėnesių persikėlė į Voronežą. Ten abu mokytojavo Martyno Yčo gimnazijoje. Karui pasibaigus, grįžo į Vilnių, kur kun.J.Šepetys buvo paskirtas eiti lietuvių ev. reformatų parapijos kunigu. Be to, abu mokytojavo lietuvių gimnazijoje. Klara tuo metu paruošė ir išleido lietuvių gimnazijoms skirtą Vokiečių kalbos gramatiką, Vokiečių kalbos vadovėlius ir trumpą Vokiečių kalbos žodynėlį, vėliau buvo paskirta lietuvių mergaičių gimnazijos inspektore. Gyvenant Vilniuje kun.J.Šepečiui buvo operuotas auglys krūtinėje, išimant tris šonkaulius. Žaizda ilgai negijo, bet jis ir sirgdamas neapleido savo pareigų ir mokytojavimo gimnazijoje, kartu dar dirbo Vilniaus bibliotekoje ir muziejuje. Be to, Laikinajame lietuvių komitete ėjo kasininko pareigas.

1923 m. Sinodas paskyrė kun.J.Šepetį į Papilio parapiją, nes kun. Adomas Cumftas /sūnus/ buvo sugrąžintas į gimtinę – Nem.Radviliškį. Čia išbuvo 18 metų, atstatė karo sunaikintus bažnytinius trobesius, sutvarkė parapijos piniginius reikalus. Bolševikams okupavus Lietuvą, gyvenimas pasidarė neįmanomas ir Šepečiai išvyko į Vokietiją, ten pateko į Utratos lagerį. Kun.J.Šepečio sveikata smarkiai pablogėjo, jis buvo paguldytas į ligoninę. Išvykęs 1941 m. vasario pabaigoje, balandžio mėn. 28 d., sulaukęs 74 metų, mirė Lodzės ligoninėje. Palaidotas Beim Orchideenpark /Lodzė/ kapinėse.

"Savo gyvenimo užduotį kaip ev. reformatų kunigas ir mokytojas ir kaip geras Lietuvos sūnus superintendentas kun. Jonas Šepetys atliko labai gražiai. Sau pačiam statydamas kuo kukliausius reikalavimus, kitiems padėti turėjo atvirą širdį ir lengvą ranką. Daug žmonių šitą patyrė, kai kreipdavosi į jį patarimo ar pagalbos. Jo gyvenimas buvo turiningas, šviesus kaip tikro lietuvio ev. reformatų dvasios ganytojo", savo pasakojimą užbaigia jo gyvenimo draugė Klara Šepetienė, atspausdinusi pluoštą atsiminimų "Mūsų sparnuose" Nr.17, 1964 m. gruodis.

Kun. Jono Šepečio parašyti ir išleisti darbai:

1. "Pasiuntinys" 1911 –1913 m. m.
2. Trumpa Lietuvos reformacijos istorija
3. Pamokslai
4. Utopija
5. Trumpas Ev. reformatų katekizmas /išleistas jo žmonos Klaros Šepetienės/.

Pasinaudota "Mūsų sparnais" Nr.3 ir Nr. 17, asmeniniais archyvais

Sekminių malda

Dėkoju Aukščiausiam,
Kad leido gyventi,
Kad saugo lig šiol Jis mane.
Gerbiu aš Valdovą,
Jo aukštinu šlovę,
Jį trokštu regėt danguje.

Mes esam varguoliai
Be Tavo palaimos
Gyvendami žemės šaly.
Leisk Šventajai Dvasiai
Apšviest mūsų sielas,
Kad meilė spindėtų širdy.

O jeigu suklupčiau,
Į nevilti pulčiau,
Tu blogį sutramdyk many.
Nuo priešų rūsčiųjų
Visur mane saugok,
Globa tegu lydi kely.

Sutvirtink stiprybę,
Suteik mums ramybę,
Valdyk mūsų sielos jausmus,
Palaimink mūs širdis,
Gėriu jas pripildyk,
Uždek savo meile visus.

Alfredas Naktinis

Naujos knygos

Henri J.M.Nouwen "Sūnaus palaidūno sugrįžimas" Pasakojimas apie grįžimą namo.

"Aidų" leidykla išleido olandų kunigo Henrio Nouwen'o knygą "Sūnaus palaidūno sugrįžimas". Tai neįprastai papasakota istorija, pamačius olandų dailininko Rembranto paveikslą "Sūnaus palaidūno sugrįžimas".

Šiais metais sukanka 395 metai nuo didžiojo olandų dailininko Rembranto /reformato/ gimimo. Todėl manau, kad mūsų skaitytojams bus įdomu, ką apie šio paveikslo sukūrimą ir jo padarytą įspūdį rašo katalikų kunigas Henri Nouwen'as.

Jis apmąsto istoriją, kurią kažkada papasakojo Jėzus, o paskui nutapė Rembrantas. Tai ėjimas žingsnis po žingsnio prie To, kuris laukia mūsų išskėstomis rankomis ir nori suspausti amžiname glėbyje. Rembrantas, tapydamas "Sūnų palaidūną", gyveno neabejodamas dėl tikrųjų, amžinųjų savo namų. Jis tapė tėvą ir sūnų, Dievą ir žmoniją, užuojautą ir vargus, apsikabinusius bendrame meilės glėbyje. Savo gyvenimo kelionėje mes vaidiname stebėtojo vaidmenį ir H.Nouwen'as klausia, ar mes galime išdrįsti ir įžengti į scenos vidurį, atsiklaupti ir leistis atleidžiančio Dievo apkabinami? Niekada negalėsime gyventi pagal didįjį Meilės įsakymą, jei nesileisime būti mylimi besąlygiškai ir be jokių reikalavimų.

Pats kunigas H.Nouwen'as stengiasi padėti likimo nuskriaustiems žmonėms. Jis ir jo bendraminčiai įvairiose pasaulio vietose įkūrė protiškai neįgaliems žmonėms bendruomenes, pavadintas "Arka". Kartu su jais gyvena, bendrauja, skelbia Jėzaus Evangeliją žmonėms, kurie sunkiai kalba, nepaiso logikos, klauso daugiau širdimi negu protu, ir kurie labiau reaguoja į tai kaip, o ne ką sako jų sielų ganytojas - kunigas. H.Nouwen'ui Rembranto paveikslas "Sūnaus palaidūno sugrįžimas" tapo svarbiausiu gyvenime. Jo dvasinę kelionę *namo* paženklino trys etapai, sudarantys knygos "Sūnaus palaidūno sugrįžimas" struktūrą.

Pirmas etapas – tai jo išgyvenimas, susitapatinant su jaunesniuoju sūnumi – sūnumi palaidūnu, keliaujančiu namo ir nekantraujančiu sulaukti akimirkos, kai Tėvas jį apkabins.

Antrasis H.Nouwen'o dvasinės kelionės etapas – galvojimas apie save kaip apie vyresnįjį sūnų, nes visą gyvenimą jis buvo pareigingas, visada buvo klusnus tėvams, mokytojams, vyskupams ir Dievui. Tačiau, nepaisant to, iš tiesų jis galėjo būti toks pat palaidūnas, kaip ir jaunesnysis sūnus, nors išgyveno "namuose" visą gyvenimą.

Gyvenimas "Arkoje" su protiškai neįgaliais žmonėmis leido jam suprasti, kad gali pasveikinti namo grįžtančius vaikus, nieko jų neklausdamas, nieko nenorėdamas gauti mainais, galintis skelbti tikrojo gailestingumo galią. Jei žymusis olandų tapytojas Rembrantas norėjo atsidurti barzdoto, apsisiautusio tamsiai raudonu apdaru senio vietoje, kodėl gi jis, Henri Nouwen'as, negali?

Taip jautriai išgyvendamas susitikimą su Rembranto paveikslu "Sūnaus palaidūno sugrįžimas", H.Nouwen'as parašė knygą, kurios struktūrą sudaro: pirma apmąstymas apie jaunesnįjį sūnų, paskui – vyresnįjį ir galiausiai apie tėvą. Visiems, kurie keliaus dvasinę kelionę su H.Nouwen'u, jis linki atrasti savyje ne tik prarastus Dievo vaikus, bet ir gailestingą motiną ir tėvą, kurie yra Dievas.

Dalija Gudliauskienė

Rembranto "Sūnaus palaidūno sugrįžimas" pagal Henri Nouweną

I dalis Jaunesnysis sūnus

Tapydamas "Sūnaus palaidūno sugrįžimą" Rembrantas buvo jau prie mirties. Veikiausiai tai vienas paskutiniųjų jo darbų. "Sūnaus palaidūno sugrįžimas" kartu su kitu nebaigtu paveikslu "Simeonas ir kūdikis Jėzus" rodo kaip tapytojas suvokė save senatvėje – šioje savivokoje fizinis aklumas glaudžiai siejasi su giliu vidiniu regėjimu. Tai, kaip senas tėvas apkabina išvargusį sūnų, atskleidžia vidinį regėjimą, primenantį Jėzaus žodžius mokiniams: "Palaimintos akys, kurios regi, ką jūs regite". Ir Simeonas, ir grįžusio sūnaus tėvas turi savyje paslaptingą šviesą, kurioje viską mato. Tai vidinė šviesa, ji paslėpta giliai, tačiau viską užlieja švelniu grožiu.

Tiesa, ilgą laiką toji vidinė šviesa buvo paslėpta. Daugelį metų Rembrantui nepavyko jos pasiekti. Tik labai palengva, per didelį sielvartą jis patyrė turįs savyje šią šviesą, o per save pamatė ją ir tuose, kuriuos tapė. Prieš suvokdamas savo panašumą į tėvą, Rembrantas ilgai buvo toks kaip išdidus jaunikaitis, kuris "susiėmęs savo dalį iškeliavo į tolimą šalį. Ten, palaidai gyvendamas, išeikvojo savo turtus". Būdamas jaunas Rembrantas pasižymėjo visais sūnaus palaidūno bruožais: jis buvo grubus, pasitikįs savimi, išlaidus, besivaikantis jausminių malonumų ir itin pasipūtęs. Būdamas trisdešimties metų, nutapė save su žmona Saskija ant kelių tarsi sūnų palaidūną viešuosiuose namuose. Girtas jaunuolis geismo kupinomis akimis spokso į žiūrovą, tarsi sakydamas: "Na, argi tai ne smagu!" Atidžiai žvelgdamas į šį jausmingą Rembranto – sūnaus palaidūno – autoportretą, vargiai gali patikėti, jog šis žmogus po trisdešimties metų nutapė savo akis, žvelgiančias tiesiai į giliausius gyvenimo slėpinius. Tačiau visi Rembranto biografai sutaria, jog jaunystėje jis buvo išdidus, tvirtai įsitikinęs savo genialumu, trokštantis išmėginti viską, ką siūlo gyvenimas, mėgstantis prabangą ir visai nejautrus jį supantiems žmonėms. Jis daug uždirbdavo, daug išleisdavo ir daug prarasdavo. Didelę energijos dalį iššvaistė nesibaigiančiuose teismuose dėl finansinių sutarčių ir bankroto bylų. Autoportretuose, nutapytuose turint dvidešimt – trisdešimt metų, atsiskleidžia šlovės ir garbės ištroškęs žmogus, mėgstantis ekstravagantiškus drabužius, dėvįs aukso grandines, besididžiuojantis keisčiausiomis skrybėlėmis, beretėmis, šalmais ir turbanais. Tačiau po šio neilgo sėkmės, populiarumo ir turto laikotarpio būta daugybės skausmo, nelaimių ir tragedijų. Mėginti glaustai apibendrinti Rembranto nelaimes yra sunku. Jos šiek tiek primena sūnaus palaidūno vargus. 1635 m. jis neteko sūnaus Rumbarto, 1638 m. pirmos dukters Kornelijos, o 1640 m. antros dukters tuo pačiu vardu; 1642 m. mirė mylima žmona Saskija. Jis liko su devynių mėnesių sūneliu Titu. Saskijai mirus, Rembrantą persekiojo nuolatinės kančios ir sunkumai. Po nesėkmingo ryšio su Tito aukle Gertje Dirk, pasibaigusio teismais ir Gertje įkalinimu pamišėlių namuose, šiek tiek pastovesnis ryšys užsimezgė su Hendrikje Stofels. Ji jam pagimdė sūnų, mirusį 1652 m. ir dukterį vėl Kornelią, kuri vienintelė pergyveno tėvą. Nors jį ir toliau vadina didžiausiu to meto tapytoju, jo šlovė geso. Artėja bankrotas. Visa, ką turėjo Rembrantas, jo paties ir kitų dailininkų darbai, meno dirbinių kolekcija, namas Amsterdame, baldai išparduodami trijuose aukcionuose. Rembrantui nebepavyksta visiškai išsivaduoti iš skolų, tačiau sulaukęs 50-ies jis sugeba atrasti šiokią tokią ramybę. Daugybės iliuzijų praradimas neapkartino jo sielos. Priešingai, netektys apvalė jo regėjimą. 1663 m. miršta Hendrikje, po penkerių metų Rembrantas tampa mylimo sūnaus Tito vestuvių ir mirties liudytoju. Prieš mirtį 1669 m. Rembrantas buvo beturtis ir vienišas. Žvelgiant į sūnų palaidūną, negalime jame nematyti kadaise gerbiamo menininko, skausmingai suvokusio, jog visa jo pasiekta šlovė buvo tuščia. Nukreipę akis nuo atgailaujančio sūnaus į užjaučiantį tėvą, matome, kaip išblėso ryški išorinė šviesa, kurią atspindėjo aukso grandinės, žirgų pakinktai bei šalmai, kurią skleidė žvakės ir lempos; ją pakeitė vidinė senatvės šviesa.Tai perėjimas nuo šlovės, gundančios siekti vis didesnio turto, prie šlovės, paslėptos žmogaus sieloje ir pranokstančios mirtį.

Sūnaus reikalavimas atiduoti jam jo dalį tėvui tebesant gyvam reiškia, kad sūnus trokšta tėvo mirties. Jis lyg sako: "Tėve, niekaip negaliu sulaukti, kol tu numirsi". Taigi sūnaus "iškeliavimas" iš tėvų yra labai ir labai įžeidžiantis. Tai daugiau negu nepagarba, tai šeimos ir bendruomenės brangintų vertybių išdavystė. Sūnaus palaidūno palyginimas geriau už bet kurią kitą Evangelijos istoriją išreiškia Dievo gailestingos meilės begalybę.

Vienas didžiausių dvasios gyvenimo iššūkių - priimti Dievo atleidimą. Kažkas mumyse, žmonėse, verčia laikytis įsikibus savo nuodėmių ir trukdo leisti Dievui ištrinti praeitį, pasiūlyti viską pradėti iš naujo. Priimti atleidimą reiškia visiškai pasirengti, leisti Dievui būti Dievu: tai jis turi mane išgydyti, atstatyti ir atnaujinti. Kol bent dalį darbo noriu atlikti pats, išliksiu samdiniu. Būdamas samdinys galiu sukilti prieš šeimininką, pabėgti ar skųstis užmokesčiu. Jei esu mylimas sūnus, turiu prisiimti visą man priklausančią garbę ir rengtis tapti toks kaip tėvas. Visą kelią į namus reikia nueiti išmintingai ir drausmingai. Drausmingai tapti Dievo vaiku. Jėzus aiškiai sako, kad kelias pas Dievą – tai tarsi kelias į naują vaikystę. "Jeigu neatsiversite ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę". Pasidaryti vaiku – tai "gyventi antrosios nekaltybės link", ne naujagimio nekaltybės, bet nekaltybės, pasiekiamos sąmoningu pasirinkimu. Tuos, kurie pasiekė naują vaikystę, antrą nekaltybę, Jėzus labai aiškiai apibūdina palaiminimuose /Jono evangelijos Kalno pamokslas/. Po to, kai Balsas pavadino jį mylimuoju, Jėzus atmeta šėtono balsą, raginusį įrodyti pasauliui, kad esąs vertas meilės, ir pradeda viešąją tarnystę. Vienas pirmųjų jo žingsnių – sušaukti mokinius, kurie sektų jį ir dalytųsi tarnyste. Jėzus nukeliauja prie kalno, surenka mokinius ir sako: "palaiminti turintys vargdienio dvasią, palaiminti romieji, palaiminti liūdintys, palaiminti alkstantys ir trokštantys teisybės, palaiminti gailestingieji, palaiminti tyraširdžiai, palaiminti taikdariai, palaiminti persekiojami dėl teisybės". Šiais žodžiais tapomas Dievo vaiko portretas. Tai Jėzaus, mylimojo sūnaus autoportretas. Tai ir mano, tavo portretas, tokio, koks turėtum būti. Palaiminimai rodo mums paprasčiausią kelią namo, atgal į Tėvo namus. Eidami šiuo keliu atrasime antrosios vaikystės džiaugsmus: paguodą, malonę ir vis aiškesnį Dievo regėjimą. Pasiekęs namus ir pajutęs Dievo pakalbinimą suprasi, kad gali reikalauti ne tik Dangaus, bet kad paveldėjai ir Žemę, kad ji tapo vieta, kurioje gali gyventi laisvai, neapsėstas ir niekieno neverčiamas. Pasidaryti kaip vaikai – tai gyventi, kaip pasakyta palaiminimais, ir taip atrasti siaurus vartus į dangaus karalystę. Ar Rembrantas tai žinojo? Ar šis palyginimas leidžia įžvelgti paveiksle naujus aspektus, ar paveikslas ragina naujai žiūrėti į palyginimą. Tačiau žiūrėdamas į namo grįžusio jaunuolio galvą matau antrosios vaikystės portretą. Tai galva kūdikio, kuris ką tik išlindo iš motinos įsčių. Ar Rembrantas vaizdavo ne tik grįžimą pas Tėvą, bet ir grįžimą į įsčias Dievo, kuris yra ir Tėvas, ir Motina? Argi kūdikis nėra vargdienis, romus ir tyraširdis? Argi jis nėra taikdarys, alkstantis ir trokštantis tiesos, argi jis ne pagrindinė persekiojimo auka? O kaipgi pats Jėzus, Dievo Žodis, kuris tapo kūnu, atėjo į šį pasaulį kaip kūdikis, kurį iš arti garbino piemenys ir iš toli – išminčiai? Amžinasis Sūnus tapo kūdikiu, kad mes vėl galėtume pasidaryti kaip vaikai ir drauge su juo grįžti į Tėvo karalystę. *"Iš tiesų sakau tau, - tarė Jėzus Nikodemui, - jei kas neatgims iš aukštybės, negalės regėti Dievo karalystės".*

Jėzus pats dėl mūsų tapo Sūnumi palaidūnu. Jis paliko dangiškojo Tėvo namus, atvyko į tolimą šalį, išdalijo viską, ką turėjo, ir per kryžių grįžo atgal pas Tėvą. Visa tai padarė kaip klusnus sūnus, atsiųstas parvesti namo visus pražuvusius Dievo vaikus. Jėzus papasakojęs šią istoriją tiems, kurie kritikavo jo draugystę su nusidėjėliais, pats išgyveno savo nupasakotą ilgą ir skausmingą kelionę. Žvelgti į patį Jėzų kaip į Sūnų palaidūną reiškia peržengti šios istorijos tradicinio aiškinimo ribas. Tokiame regėjime slypi didelė paslaptis. Palengva galime suprasti, kad mūsų įsūnystė ir Jėzaus įsūnystė yra vienas ir tas pat, kad mūsų sugrįžimas lygus Jėzaus sugrįžimui, kad mūsų ir Jėzaus namai tie patys. Nėra kitos kelionės pas Dievą, išskyrus tą, kurią keliavo Jėzus. Tas, kuris pasakojo palyginimą apie sūnų palaidūną, yra Dievo Žodis, "visa per jį atsirado". Jis "tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų', ir padarė mus savo pilnatvės dalimi.

Vėl pažvelgęs į Rembranto "Sūnų palaidūną", matau jį kitokį. Matau jame Jėzų, sugrįžtantį pas savo Tėvą ir mano Tėvą, jo Dievą ir mano Dievą. Jaunuolis, kurį apkabina Tėvas, jau nebe vienas atgailaujantis nusidėjėlis, bet visa žmonija, grįžtanti pas Dievą. Rembranto paveikslas ne tik jaudinančio palyginimo iliustracija. Tai mūsų išganymo istorijos apibendrinimas. Šviesa, supanti Tėvą ir Sūnų, byloja apie šviesą, kuri laukia Dievo vaikų.

Sutrumpinta I dalis. Jaunesnysis sūnus iš H.J.M.Nouwen "Sūnaus palaidūno sugrįžimas".

Išėjusi amžinybėn

Emilija Rančienė
1917 02 18 - 2001 05 13

Gegužės 13 d.vakare staiga mirė Vilniaus reformatų bažnyčios parapijietė Emilija Rančienė - Karosaitė. Emilija buvo kilusi iš Biržų krašto, Garžvų kaimo, netoli Papilio. Vaikystė buvo kaip ir visų to meto kaimo vaikų: vasaros paskui karvės uodegą, žiemą – pradžios mokykla. Prieš karą ištekėjo už Pelaniaus iš Kubilių. Žuvus karo audrose vyrui, kurį laiką tarnavo pas kunigą Mykolą Franką. Po karo, ieškodama lengvesnio gyvenimo, persikėlė į Vilnių, ištekėjo už Rančio nuo Dotnuvos, užaugino dvynius - dukrą Jūratę ir sūnų Romą, su kuriuo kartu gyveno iki mirties. Velionė buvo baigusi Tarybinių darbuotojų kursus, dirbo kasininke, buhaltere, į pensiją išėjo iš Vietinės pramonės ministerijos, bet dar ilgai dirbo įvairų darbą "Spartoje", Lietuvių liaudies meno muziejuje, įsikūrusiame Visų šventųjų bažnyčioje, o paskutiniu metu pablogėjus sveikatai nebedirbo, rūpinosi tik namų ūkiu, sūnumi.

Emilija Rančienė buvo su tais, kurie, prasidėjus Atgimimui, atkūrė Vilniaus ev. reformatų parapiją, sielojosi ir gyveno jos rūpesčiais, padėjo, kiek jėgos leido. Dievo valia, velionė paskutinį kartą apsilankė mūsų bažnyčioje per Velykas, priėmė Šv. Vakarienę ir gavo palaiminimą iš kun.Rimo Mikalausko rankų, bet jau sunkiai vaikščiojo.

Artimieji, giminės, gausus būrys draugų, buvusių bendradarbių, pažįstamų tyliai palydėjo velionę iš Antakalnio ligoninės šarvojimo salės į Karveliškių kapines. Tesiilsi ramybėje po sunkių gyvenimo išbandymų ir vargų jos pavargusi siela...

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba ir seniūnų taryba

Nuodėmės Šventajai Dvasiai

Iš tiesų sakau jums: bus dovanoti žmonių vaikams visi nusikaltimai ir piktžodžiavimai, kad ir kaip jie piktžodžiautų, bet jei kas piktžodžiautų Šventajai Dvasiai, tam amžiais nebus dovanota, ir jis bus kaltas amžina nuodėme. /Morkaus evangelija 3,28-29/

Kas tartų žodį prieš Žmogaus Sūnų, tam bus atleista, o kas piktžodžiautų Šventajai Dvasiai, tam nebus atleista per amžius. /Luko evangelija 12,10/

Ar ilgai žmogus gali tikėtis nuodėmių atleidimo ir susitaikymo su Dievu? Ar padaręs nuodėmę eilinį kartą gali atrasti malonę Dievo akyse? Tokie klausimai yra visiems labai svarbūs. Juk nėra idealų ir apaštalas Paulius teisingai tvirtina, kad mes visi nusidėjome. Pirmieji krikščionys buvo įsitikinę, kad Šv.Krikštas nuplauna visas nuodėmes, tad apkrikštytasis yra laisvas nuo jo visų padarytų nuodėmių iki krikšto ir toliau privalo gyventi dievobaimingai. Sunkios nuodėmės padarytos po krikšto – tikėjimo atsižadėjimas, žmogžudystė ir svetimavimas negali būti atleistos. Ir mes po krikšto darome tas pačias nuodėmes, kurias ankstyvieji krikščionys laikė mirtinomis. Ar tai atima mums galimybę susitaikyti su Dievu? Ne. Viešpats Kristus sako: "Visos nuodėmės bus atleistos žmonių vaikams, netgi piktžodžiavimai..." Iki savo gyvenimo pabaigos mes neprarandame vilties, kad mūsų nuodėmės bus atleistos. Net ir paskutinę gyvenimo valandą galime atsiversti ir susitaikyti su Dievu. Nėra tokių baisių ir sunkių nuodėmių, kurių Dievas neatleistų mums Jėzaus Kristaus vardan. Bet tai nėra visuotinis atleidimas. Origenas* klydo, kai mokė, kad po pasaulio pabaigos bus visiems atleista ir visiems bus suteikta malonė. Viešpats Jėzus Kristus kalbėdamas apie visų nuodėmių atleidimą daro vieną išimtį: "Tam, kas piktžodžiauja prieš Šv. Dvasią, tam nebus atleista per amžius..."

Dievo malonė dovanoja žmogui nuodėmių atleidimą, bet tas atleidimas turi būti *priimtas tikėjimu.* Tikėjimą pažadina Šventoji Dvasia. Priešinimasis Šventos Dvasios veikimui yra piktžodžiavimas prieš Ją ir padaro neįmanomu pažadinti tikėjimą žmogaus širdyje. Taigi, kas piktžodžiauja prieš Šventąją Dvasią, tas negali tikėti, o tuo pačiu priimti ir Dievo malonės – nuodėmių atleidimo. Nepridėkime prie savo nuodėmių ir tos neatleistinosios – piktžodžiavimo. Leiskime Šventajai Dvasiai veikti mumyse, leiskime Jai pažadinti tikėjimą, nes tik tada galime viltis nuodėmių atleidimo ir susitaikymo su Dievu.

Iš Liudos Danauskienės "Mano mintys", 2000

*Origenas /gr.Origenes/ gimęs apie 185 m. Aleksandrijoje (Egiptas), krikščionių filosofas, filologas, krikščionių mokyklos Aleksandrijoje vadovas, nukankintas apie 253 m. Tyre (dab. Sūras, Libanas) per antikrikščioniškas represijas. Iš daugybės jo darbų išliko tik traktatas "Apie krikščionybės pradus".

Evangelišką teologiją baigę ar tebestudijuojantys ev. reformatai susibūrė į pastoviai veikiančią teologų grupę. Šios grupės veiklą ir tikslus palaimino kunigas senjoras Petras Čepas.
2001 metų vasario 5 d. ši grupė pasirašė ***Deklaraciją.***

2001.02.05

DEKLARACIJA

Mes, žemiau pasirašę Lietuvos evangelikai reformatai ,turėdami aukštąjį evangeliškąjį teologinį išsilavinimą, nutariame susiburti į nuo šiol pastoviai veikiančią teologų grupę. Bendromis jėgomis dirbti Dievo garbei Lietuvos Evangelikų Reformatų Bažnyčioje (toliau Bažnyčioje). Mes manome, jog mūsų tikslingas susitelkimas paskatins Bažnyčios augimą, naudingą mums ir visiems Bažnyčios nariams.

Numatome šiuos tikslus, kurie geriausiai apibrėžia pagrindines mūsų bendro darbo gaires:

- tobulintis Dievo Žodžio pažinime bei tobulinti evangelizacinį ir sielovadinį darbą;
- stebėti, kad Bažnyčioje nebūtų skleidžiamas svetimas Evangelijai ir mūsų tikėjimo pažinimui mokymas;
- telkti visas pastangas, kad Bažnyčios veikla būtų organizuojama ir vykdoma pagal mūsų bažnytinę tvarką – sinodų priimtus teisinius aktus;
- užkirsti kelią savavališkoms sinodų teisinių aktų interpretacijoms;
- siekti, kad Bažnyčia būtų nuolatos ir tinkamai atstovaujama valstybėje ir pasaulyje;
- kartu įvardinti ir koordinuotai šalinti visas negeroves Bažnyčioje.

Atsižvelgdami į numatytus tikslus, taip pat suvokdami savo kaip teologų evangelikų pareigą bei atsakomybę, mes sutartinai sieksime pradėti palaipsniui vykdyti darbus, kurie Bažnyčiai yra būtini ir neatidėliotini:

- šiuolaikinio Bažnyčios tikėjimo išpažinimo parengimas;
- sisteminio Sinodų teisinių aktų rinkinio ir aktualių bažnytinės teisės aktų projektų ruošimas;
- valstybinės sutarties tarp Bažnyčios ir Lietuvos Respublikos sudarymas;
- evangelikų reformatų tikybos programos paruošimas Lietuvos bendrojo lavinimo mokykloms;
- konstruktyvių bei abipusiu pasitikėjimu pagrįstų santykių užmezgimas ir palaikymas su užsienio evangelikų reformatų Bažnyčių teologais;
- atsakingas ir garbingas Bažnyčios atstovavimas visuose valstybiniuose, visuomeniniuose, moksliniuose ir edukaciniuose renginiuose;
- dalyvavimas ekumeniniame dialoge, krikščioniškos tolerancijos skatinimas;
- Bažnyčiai reikalingų katekizmų, giesmynų, periodinės spaudos ruošimas;
- evangeliškos drausmės ir broliškos santarvės palaikymas Bažnyčioje;
- tvarkingas Bažnyčios administracinių struktūrų funkcionavimas bei tinkama atsiskaitomybė už jų įvykdytus darbus.

Mūsų numatyti tikslai neprieštarauja Sinodų priimtiems bažnytiniams teisiniams aktams. Tikimės broliškos paramos ir iniciatyvos iš visų Bažnyčios narių. Mes negalime ir nesiekiame pakeisti esamas ar sukurti naują bažnytinę struktūrą, tačiau kaip vieninga evangelikų teologų grupė ir kiekvienas atskirai dirbsime visose bažnytinio gyvenimo srityse, struktūrose ir tarnystėse pagal savo pašaukimą. Tepadeda mums Dievas.

Kun.Rimas Mikalauskas parašas
Ev, teologijos magistras

Sigita Švambarienė parašas
Ev. teologijos bakalaurė

Diak.Kęstutis Daugirdas parašas
Ev, teologijos magistras

Tomas Sakas parašas
Ev. teologijos bakalauras

Lekt. Tomas Šernas parašas
Ev. teologijos bakalauras

Gitana Gasiūnaitė parašas
Ev. teologijos kandid.magistrė

Tegul laimina Dievas šiuos darbus !
Kun. senioras P.Čepas

Sveikiname

Gegužės 15 d. Vilniaus ev. reformatų parapijietei ***Olgai Plepytei*** sukako **80 metų!** Sveikiname, linkėdami Jubiliatei geros sveikatos, laimės, puikios nuotaikos, dar daug laimingų gyvenimo metų!

Gegužės 20 d. Vilniaus ev. reformatų parapijietė ***Alina Januševičienė – Jakubėnaitė*** šventė **85-ių metų sukaktį!**
Sveikiname, linkėdami stiprios sveikatos, ramybės sielai, geros nuotaikos ir Dievo palaimos tolimesniame Jūsų gyvenime!

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba ir seniūnų taryba

Sąvokos protestantas, evangelikas, kalvinistas, reformatas, presbyterionas

Išeivijoje nuo 1951 m. leistame lietuvių ev. reformatų žurnale "Mūsų sparnai" skyrelyje "Klausimai – atsakymai" į pateiktą prašymą paaiškinti sąvokas: ***protestantas, evangelikas, kalvinistas, reformatas, presbyterionas,*** *atsakė reformatų kunigas superintendentas Povilas Dilys taip:*

Evangelikų bažnyčios narius, ar tai liuteronų, ar tai reformatų, ar tai kitos kurios nors reformacinės pakraipos įprasta vadinti *evangelikais.* Pavadinimas *protestantas* yra kilęs 1529 metais, kai Speyerio seime (antrame) evangelikų mažuma užprotestavo prieš seimo nutarimus, paminančius evangelikų teises. Romos Katalikų bažnyčia ypatingai taiko evangelikams protestanto pavadinimą. Taigi, evangeliko ar protestanto pavadinimas yra bendras visiems evangelikų Bažnyčių nariams, vis tiek prie kurios religinės Reformacijos bažnyčių denominacijos jie priklauso.

Liuteronais arba evangelikais liuteronais vadinami nariai evangelikų Bažnyčios, kuri prisilaiko Wittenbergo Reformacijos pagrindų, pradėtų 1517 metais daktaro Martyno Liuterio. Pats Liuteris nenorėjo, kad tos pakraipos nariai vadintųsi jo vardu, tačiau tas pavadinimas prigijo. Šveicarijoje, Rytų Europoje ir Vokietijoje įsitvirtino pavadinimas "evangelikas liuteronas".

1518 m. Šveicarijos Reformacijos įsteigtos Ulricho Cwinglio, patvirtintos ir pagilintos prancūzų reformatoriaus Jono Kalvino pasekėjai vadinami kalvinistais, evangelikais reformatais arba presbyterionais. Presbyterionai įvedė savo Bažnyčioje santvarką pagal pirmųjų krikščionių pavyzdį pripažįstančią *presbyterius* arba parapijos vyresniuosius, kurie rūpinasi parapijos disciplina ir pan. Presbyterionizmas įsigalėjo Anglijoje, ypatingai Škotijoje. Mūsų lietuvių reformatų Bažnyčioje tokiais presbyteriais galima laikyti kuratorius. Iš parapijos narių renkami kuratoriai turi rūpintis Bažnyčios gerove, jie yra Sinodo renkami iki gyvos galvos. Kuratorių urėdas prasidėjo Unitas Lithuaniae 1636 metais.

Evangelical and reformed Church Amerikoje nėra identiška su ev. reformatų Bažnyčia Europoje. Ta Bažnyčia atsirado Amerikoje. Ji buvo įkurta, kai 19 šimtmetyje emigrantai evangelikai ir reformatai susijungė į vieną sinodą. Reikia priminti, kad Fridrichas Wilhelmas III 1817 metais Prūsijoje sujungė liuteronus ir reformatus į "Preusische Union" arba "Die Evangelische Kirche Deutschlands". Tos Bažnyčios nariai vadinami tiesiog "evangelikais". Daugelis jų emigravo. Emigravo ir reformatai vokiečiai. Šitie nariai ir įkūrė bažnyčią "Evangelical and Reformed Church".

Kun.Povilas Dilys "Mūsų sparnai" Nr.6-7, 1954 m. lapkritis
Kalba netaisyta

Informacija

Balandžio 27 – 29 d. d. Ginkūnuose prie Šiaulių vyko **seminaras reformatų vaikų ir jaunimo stovyklų vadovams** apie psichologinę vaikų raidą, grupės sandorą, darbo grupėse būdus, komandinį darbą. Seminarui vadovavo ir dalyvių atvykimą finansavo mūsų šefas vokietis Dieteris Gartmanas. Vaikų stovyklos direktoriais šiais metais bus Giedrius Vaitiekūnas ir Ilona Trečiokaitė. Kviečiama registruoti iš anksto į stovyklą vaikus nuo 7 iki 13 metų ir jaunimą nuo 14 iki 18 metų. Koordinatorė Vilniuje – Gabija Ramšaitė, tel.250608.

Gegužės 6 d. – *Motinos dienos pamaldas* **Vilniuje** laikė lekt. Tomas Šernas, **Papilyje** – kun. Algimantas Kvedaravičius, **Biržuose** – diak. Kęstutis Daugirdas, **Panevėžyje** po remonto vyko *Evangelikų* /liuteronai, reformatai ir baptistai gražiai dalinasi vienais maldos namais/ *bažnyčios pašventinimo pamaldos*, dalyvavo kun. R.Mikalauskas, kun. J.Norvila. **Kėdainiuose** *Motinos dienos* pamaldos įvyko šeštadienį, gegužės 5 d.

Gegužės 13 d. Vilniuje pamaldas laikė kun.A.Kvedaravičius, pamaldose susipažinimui apsilankė Pedagoginio universiteto studentės besidominčios evangelišku giedojimu. **Kaune** pamaldas laikęs diak. K.Daugirdas pranešė parapijiečiams apie birželio 22 –24 d.d. Biržuose rengiamą LERB Sinodą.

Gegužės 17 d. pas išeivijos lietuvių reformatų Bažnyčios kuratorę Dalią Bobelienę bendram pokalbiui buvo susirinkę Lietuvos ev. reformatų kunigai Algimantas Kvedaravičius, Rimas Mikalauskas, diak.Kęstutis Daugirdas, lektorius Tomas Šernas, pasibaigusios kadencijos Kolegijos nariai Rimantas Jankūnas, Robertas Jakubėnas, Kauno parapijos pirmininkė Janina Vaičiulienė - Reinotaitė ir parapijietė Birutė Šerkšnienė - Skeberdytė, viešosios įstaigos "Choralas" /registruotos prie LERB Sinodo kolegijos/ naujasis direktorius Kostas Reinotas. Visi buvo informuoti apie birželio 22 – 24 d.d. Biržuose įvyksiantį LERB Sinodą.

Gegužės 24 d. – po daugelio metų Biržų bažnyčioje vėl buvo laikomos **Kristaus dangun žengimo pamaldos** / kun. Rimas Mikalauskas/. Kitose Lietuvos reformatų bažnyčiose pamaldų nebuvo.

Gegužės 27 d. Kauno ev. reformatų parapija po pamaldų parapijos sesijoje išrinko delegatę į Sinodą – pirmininkę Janiną Vaičiulienę. Parapijiečiai vieno balso persvara / dešimt prieš devynis/ nutarė pamaldoms kviesti tik kun. A.Kvedaravičių.

Birželio 3 d. Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje Sekminių pamaldas su Šv.Vakariene laikys kun. A.Kvedaravičius.

Prie Vilniaus reformatų bažnyčios veikia *protestantiškos literatūros knygynėlis*, vadovaujamas Vidos Jurkovič - Kasakaitytės. Taip pat prekiaujama ir *muzikos įrašais.*

Lietuvos reformatų kunigų telefonai: senjoras kun.Petras Čepas gyv. Medeikiuose tel. 8-220-58577, kun.Algimantas Kvedaravičius gyv. Vilniuje tel. 450656 ir mob. 8-298-05410, kun.Rimas Mikalauskas gyv. Kėdainiuose tel. 8-257-56967 ir mob. 8-286-66383, diak.Kęstutis Daugirdas Kaune tel.8-27- 723838, Biržuose tel.8-220-31609 ir mob. 8-286-67007

Primename senūnų telefonus: Dalija Gudliauskienė 429118, Donata Indriūnaitė 342824, Angelina Kamčiatnienė 733757, Alfredas Naktinis 470718, Irena Petrylienė 414646, Danutė Pranulienė 633272, Birutė Šernaitė 617690

Korektorė Dalia Pronskietytė

Parengė Dalija Gudliauskienė

Atiduota dauginti 2001.05.29.